

Санітарні одиниці, які входять до складу служб медичного обслуговування, й функціонування яких забезпечується такими службами, а саме медичні чи санітарні пункти або лікарні, повинні управлятися на засадах системи демократичного контролю за участю членів медичної професії виключно або головним чином лікарями, яких обирають особи медичної і суміжних з нею професій, що співпрацюють із службою, або призначеними після консультації з такими особами у співпраці з усіма лікарями, які працюють у даному закладі охорони здоров'я.

Зазначені діючі міжнародні стандарти організації та функціонування системи охорони здоров'я використовуються демократичними державами, які зобов'язалися втілювати їх у життя національних систем охорони здоров'я.

Україна також реалізує вагомі кроки на шляху до підготовки високопрофесійних фахівців, здатних надавати медичні послуги високої якості. Так, українські спеціалісти мають можливість проходити стажування та підвищувати свою кваліфікацію у країнах Європейського Союзу. Цими питаннями опікується Міністерство охорони здоров'я та Українська медична рада. Українська медична рада, створена на базі Української медичної асамблеї в 2000 р., з 2005 р. була визнана світовою громадою як одна з перших всеукраїнських громадських організацій, створених із метою зміцнення іміджу української медицини. Для порівняння: країни СНД лише у вересні 2006 року створили Східноєвропейську медичну раду, яка здійснює подібну функцію для своїх співвітчизників.

У 2005 р. було закладено 2 базових напрями – навчання англійській медичній мові та популяризація української медичної освіти.

Англійська мова має статус міжнародної, тому Українська медична рада тісно співпрацює з інститутами розвитку медичної справи в цілому світі. Інші країни підтримують Україну безоплатними стажуваннями, обмінними програмами, грантами на освіту, новітніми матеріалами, за якими навчається молодь у кращих медичних школах світу.

➤ Аналіз і співставлення організації медичної допомоги в Україні та країнах Європи свідчить, про низку відмінностей:

- у країнах ЄС на відміну від України відсутні широко спеціалізовані заклади охорони здоров'я;
- у країнах Європейського Союзу на відміну від України відсутні малопотужні лікарні та малопотужні стаціонарні відділення;
- стаціонарна допомога надається в лікарнях потужністю до 1000 ліжок, які об'єднують стаціонарні відділення за всіма профілями. Це надає можливість при менших економічних затратах запроваджувати сучасні високоефективні медичні технології, створювати потужні діагностичні бази та забезпечувати адекватний менеджмент, включаючи відбір пацієнтів на госпіталізацію, що відбувається і на базових принципах кадрової політики в галузі охорони здоров'я.

Література.

1. Білинська М. М. Державне управління галузевою стандартизацією в умовах реформування вищої медичної освіти в Україні. – Автореф. дисертації на здобуття наукового ступеня доктора наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління – Національна академія державного управління при Президентові України. – Київ, 2004. – 31 с.

2. Конвенція 102 про мінімальні норми соціального забезпечення / Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=993_011.

3. Корвецький О. Досягнення якості – шлях підвищення ефективності використання ресурсів охорони здоров'я // Стратегія регіонального розвитку: формування та механізми реалізації: матеріали щоріч. міжнар. наук.-практ. конф., 31 жовт. 2007 р./ ред. кол.: М. М. Іжа та ін. – О., 2007. – У 2 т. Т. 1. – С. 384–386.

4. Корвецький О. Впровадження менеджменту якості – шлях до вдосконалення управління в галузі охорони здоров'я // Актуальні проблеми державного управління та місцевого самоврядування: сучасний стан та перспективи регіонального розвитку: матеріали щоріч. наук. – практ. конф., 18 жовт. 2005 р. – О., 2005. – С. 204–206.

5. Лехан В. М., Зюков О. Л., Іпатов А. В. Якість життя як критерій якості медичної допомоги // Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України. – 2006. – № 3. – С. 95–99.

6. Надюк З. О. Державне управління якістю медичної допомоги в системі охорони здоров'я України: автореф. дис... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02/ Надюк З. О. – Київ: НАДУ, 2006. – 20 с.

7. Пономаренко В. М., Зіменковський А. Б. Якість медичної допомоги в контексті сучасних реформ в охороні здоров'я на прикладі деяких країн Центральної, Східної Європи та Нової Зеландії. // Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України. – 2005. – № 4. – С. 52–57.

8. Рекомендація 69 щодо медичного обслуговування / Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=993_216.

9. Солоненко І. Проблеми якості підготовки кадрів управління змінами в системі охорони здоров'я в Україні // Державне управління в Україні: реальність та перспективи: зб. наук. праць / За заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева. – К., 2005. – С. 410–414.

10. Степаненко А. Стандарти в медицині: перспектива для України // Главный врач. – 2006. – № 5. – С. 66.

УДК 351.72

Андрій Хмельков

ВПЛИВ СИСТЕМОУТВОРЮЮЧОГО ЗАКОНОДАВЧОГО АКТУ НА НОРМАТИВНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ

Доведена необхідність удосконалення діючого нормативно-правового механізму державного фінансового контролю в Україні через гармонізацію нормативно-правового механізму у відповідності до міжнародних стандартів, за допомогою прийняття Кодексу Державного фінансового контролю України. Обґрунтовано, що наслідком впровадження запропонованого заходу є підсилення ефективності державного управління фінансовими ресурсами України.

Ключові слова: гармонізація нормативно-правового механізму, системоутворюючий законодавчий акт, цілісна

© Хмельков А.В., 2010.

система державного фінансового контролю, Кодекс Державного фінансового контролю, внутрішній державний фінансовий контроль, зовнішній державний фінансовий контроль, вищий державний фінансовий контроль.

Вдосконалення системи управління державними фінансовими ресурсами шляхом підвищення ефективності системи державного фінансового контролю є нагальною потребою українського суспільства та важливим науково-практичним завданням наук з державного управління.

Державний фінансовий контроль є необхідним важелем загального механізму державного управління, тому у побудові системи державного фінансового контролю повною мірою реалізуються контрольна функція державних фінансів та виконання державою своїх владних повноважень.

Автор висвітлює питання теоретико-методологічного вдосконалення системи державного фінансового контролю, зокрема у наукових публікаціях [19–21], спираючись на праці: С. Бардаша [1], Ф. Бутинця [2], Я. Дьяченко [6], М. Латиніна [8], С. Степашина, Н. Столярова, С. Шохина, В. Жукова [5], І. Стефанюка [15–17], А. Монаєнко [12], В. Плєскача, К. Жадько [13], І. Чугунова, В. Федосова [22].

Також питання досліджувалося у дисертаційних роботах І. Ващенко [4], І. Микитюка [11] та І. Стрельцова [18].

Існує потреба у гармонізації чинного нормативно-правового механізму, який регулює діяльність державного фінансового контролю, зокрема з урахуванням надбання світового досвіду, можливо лише шляхом прийняття відповідного системоутворюючого законодавчого акту, а саме Кодексу Державного фінансового контролю України.

Метою статті є удосконалення діючого нормативно-правового механізму державного фінансового контролю в Україні.

Нагальна потреба у систематизації та впорядкуванні нормативно-правового механізму державного фінансового контролю викликана наступним.

По-перше, державний фінансовий контроль має велику суспільну значимість саме як найвищий елемент управління системою державних фінансів.

Враховуючи, що всі найважливіші питання державного управління фінансовими ресурсами регулюють відповідні Кодекси – Бюджетний, що вже зазнав другої редакції, Митний та Податковий, що буде прийнятий найближчим часом, системоутворюючий законодавчий нормативний акт з питань державного фінансового контролю також повинен мати формат кодексу, що дасть повною мірою реалізувати державному управлінню контрольну функцію стосовно державних фінансових ресурсів. Прикладом системоутворюючого підходу з питань контролю бюджетного законодавства є окремі положення Бюджетного Кодексу України як у чинній редакції, так і у новому Бюджетному Кодексі, прийнятому 8 липня 2010 року № 2456–VI, що набуває чинності з 01 січня 2011 р., з визначенням повноважень органів законодавчої і виконавчої гілок влади, а також органів місцевої влади та місцевого самоврядування, тобто мають відношення до одного з боків єдиної мети державного фінансового контролю, проте не регулюють питання контролю за збереженням державного майна [3].

По-друге, проведене дослідження нормативно-правового механізму у попередніх наукових роботах [19–21], дає змогу встановити, що діяльність суб'єктів державного фінансового контролю регулюють різноманітні нормативні документи – від кодексу України до наказів центральних органів виконавчої влади та носять аспектний, фрагментарний характер і не пов'язані один з одним, а найголовніше,

не формують цілісну систему державного фінансового контролю, щодо визначення суб'єктів державного фінансового контролю, їх класифікацією в залежності від компетенції стосовно об'єктів контролю. Тому розробка та прийняття системоутворюючого законодавчого акту підведе єдине методологічне підґрунтя під нормативно-правовий механізм цілісної системи державного фінансового контролю, та унеможливить порушення принципів, методів та форм контролю.

По-третє, впровадження існуючих на сьогодні декларацій та резолюцій світових організацій, стосовно вдосконалення методологічного підґрунтя діяльності державного фінансового контролю країн-учасників, а також постійне впровадження в подальшому, в системі державного фінансового контролю, новітніх розробок з цього питання, можливо лише у разі існування обов'язкової вимоги у законодавчому акті, а це можливо забезпечити для всіх суб'єктів державного фінансового контролю, винятково за допомогою розробки та прийняття системоутворюючого законодавчого акту [9, 10].

По-четверте, неприпустимість ситуації, що склалася з контролем надходжень до Державного бюджету, утворенням дефіциту Державного бюджету, формуванням і використанням державного та гарантованого державою боргу, тому прийняття системоутворюючого законодавчого акту унеможливить неефективне використання державних фінансових ресурсів та підсилить контрольованість бюджетного процесу.

Викладені вище вади діючого нормативно-правового механізму мають бути вирішені лише з прийняттям системоутворюючого законодавчого акту – Кодексу Державного фінансового контролю України.

Графічна ілюстрація впливу Кодексу Державного фінансового контролю наочно відображає чітке розмежування між видами державного фінансового контролю та формування їх простору, за допомогою прийняття законодавчих актів нижчого рівня по кожному з видів державного фінансового контролю, щодо реалізації кожним з зазначених видів державного фінансового контролю своїх повноважень та функцій. Це призведе до формування та закріплення особливості мети кожного з зазначених видів державного фінансового контролю, які гармонійно поєднуються з головною метою системи державного фінансового контролю.

Наочне відображення впливу нормативно-правового механізму через системоутворюючий законодавчий акт на цілісність системи державного фінансового контролю подано на рис. 1.

Рис. 1. Схема впливу Кодексу Державного фінансового контролю на структурні елементи цілісної системи державного фінансового контролю

Грунтуючись на проведеному дослідженні, вважаємо доцільним висловити наступні авторські пропозиції, що мають лягти в основу розробки Кодексу Державного фінансового контролю.

В першу чергу, положення Кодексу Державного фінансового контролю мають закріпити види державного фінансового контролю у відповідності з угрупованням, на вищий, зовнішній та внутрішній державний фінансовий контроль, з подальшим запровадженням:

- створення двох органів у складі вищого державного фінансового контролю – один з питань контролю за надходженням коштів до державного бюджету від законодавчої гілки влади, другий з контролю за витрачанням коштів державного бюджету та використанням державної власності від виконавчої гілки влади. Враховуючи прагнення до збалансованості бюджету, що визначено ст. 95 Конституції України, контроль за надходженням коштів до державного бюджету є рівноважливим як і цільове спрямування видатків державного бюджету [7] й те, що як у бюджетному процесі обумовлено наявність двох частин: дохідної та видаткової, так і у контролі за бюджетними коштами повинно бути дві складові: контроль за надходженням і контроль за витрачанням коштів. Приймаючи до уваги, що суб'єктом державного фінансового контролю за надходженням коштів до державного бюджету визначено Рахункову палату України від імені Верховної Ради України ст. 98 Конституції України [7], а також те, що серед основних завдань та повноважень Кабінету Міністрів України, як вищого органу у системі органів виконавчої влади, відповідно до ст. 2, 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України», є забезпечення виконання державного бюджету та проведення бюджетної і фінансової політики та здійснення управління об'єктами державної власності [14];
- нормативно-правового закріплення угруповання, що складається з трьох суб'єктів контролю у складі зовнішнього державного фінансового контролю Кодексом Державного фінансового контролю, тобто Державне казначейство України, та органи стягнення – Державна податкова адміністрація України, Державна митна служба України;
- закріплення внутрішнього державного фінансового контролю та його структури суб'єктів контролю у складі міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, місцевих органів виконавчої влади, головних розпорядників та розпорядників нижчого рівня бюджетних коштів, органів місцевого самоврядування. З причин того, що цей вид контролю повинен здійснюватися, структурним підрозділом головних розпорядників та розпорядників нижчого рівня, а також структурним підрозділом отримувачів бюджетних коштів, а також як структурний підрозділ органу місцевого самоврядування за фінансовим контролем місцевих бюджетів. Відсутність його всебічного законодавчого регулювання на рівні окремого відповідного Закону України, створює підстави до неповсядного застосування та обов'язкової наявності цього виду контролю в управлінні державною економікою та фінансами. Таким чином, внутрішній державний фінансовий контроль є складовим елементом цілісної системи державного фінансового контролю, який здатний встановити дієві попереджувачі бар'єри на шляху правопорушень у фінансово-господарській діяльності об'єктів державного сектору, шляхом посилення ролі попередньої форми контролю.

По-друге, Кодексом Державного фінансового контролю має регулюватися організаційний механізм державного фінансового контролю різних гілок влади, як виконавчої, так і законодавчої, з подальшим запровадженням:

- визначення та закріплення видів, принципів, форм, методів, елементів та характеру організації контролю, як сукупність складових елементів цілісності системи державного фінансового контролю;
- закріплення обов'язкової ієрархічності взаємовідносин в цілісній системі державного фінансового контролю, шляхом введення обов'язковості контролю з боку суб'єктів вищого контролю стосовно виконання контрольних повноважень суб'єктами зовнішнього та внутрішнього державного фінансового контролю, тобто суб'єкт контролю одної групи одночасно є й об'єктом контролю для іншої групи, що дасть змогу якісно підвищити цілісність за рахунок запровадження самоконтролю в межах цілісної системи державного фінансового контролю. Таким чином можна здолати інституційну пастку (усталену, неефективну норму поведінки державних інститутів), що має прояв у неконтрольованому здійсненні власних контрольних повноважень;
- закріплення за суб'єктами окремих видів системи державного фінансового контролю притаманних їм методів та форм здійснення контролю, виходячи з їх власних особливостей та завдань і відбудеться закріплення цілісності системи державного фінансового контролю систематизованою нормою галузі права, що дасть змогу уникнути дублювання, різноспрямованості, взаємовиключення між суб'єктами контролю;
- відмови від поділу внутрішнього державного фінансового контролю (відомчого контролю) на внутрішній контроль і внутрішній аудит (як це передбачено Бюджетним Кодексом України, що набуває чинності з 01 січня 2011р. [3]), зазначене не є доцільним, бо призводить до методологічної плутанини, що полягає у підміні видів та методів здійснення контролю, тобто аудит – як метод контролю пропонується виділити в окремий вид контролю, а також, що формує зайвий структурний надлишок у вигляді створення окремих підрозділів.

По-третє, за допомогою Кодексу Державного фінансового контролю повинно визначити та забезпечити незалежність системи державного фінансового контролю, в першу чергу таких видів контролю як:

- вищого державного фінансового контролю, шляхом виведення Державної контрольно-ревізійної служби в Україні зі складу та підпорядкування Міністерства фінансів України, зробивши окремим відомством в системі центральних органів виконавчої влади, безпосередньо підпорядкованим главі виконавчої гілки влади країни;
- внутрішнього фінансового контролю, зокрема шляхом посилення його незалежності від виконавчих органів місцевого самоврядування, через утворення місцевою радою виключно окремим виконавчим органом місцевої ради з підконтрольністю та підзвітністю лише відповідній раді.

✎ Доведено можливість удосконалення нормативно-правового механізму державного фінансового контролю шляхом розробки системоутворюючого нормативно-правового акту у форматі Кодексу Державного фінансового контролю України, який повинен закріпити сформовану організаційним механізмом структуру цілісної системи державного фінансового контролю у нормах права, що передбачає уточнення принципів, зв'язків між елементами та формування цілісної системи у гармонійному розвитку складових елементів і усуненні диспропорцій і деформацій системи державного фінансового контролю.

З огляду на перспективи подальших наукових розвідок у визначеному напрямку, вважаємо, що прийняття Кодексу

державного фінансового контролю України стане також початковим етапом щодо наступного кроку реформування організаційного механізму цілісної системи державного фінансового контролю, шляхом побудови та розвитку формотворчих структурних зв'язків між складовими елементами цілісної системи державного фінансового контролю.

Література.

1. Бардаш С. В. Метод фінансово-господарського контролю: теоретична інтерпретація / С. В. Бардаш // Фінанси України. – 2010. – № 3. – С. 117–126.
2. Бутинец Ф. Ф. Современный учет и контроль: подготовка кадров, проблемы теории и методики. Результаты диссертационных исследований проблем бухгалтерского учета и контроля Житомирской научной школы: Монография / Ф. Ф. Бутинец, ответственный редактор. – Ж. : ЖГТУ, 2006. – 396 с.
3. Бюджетний кодекс України: Закону України № 2456–VI 8 лип. 2010 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2456-17&p=1282847394309931>. – Загол. з екрану.
4. Ващенко І. В. Державний фінансовий контроль та його вдосконалення у трансформаційній економіці України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.04.01 «Фінанси, грошовий обіг і кредит» / І. В. Ващенко. – К., 2005. – 20 с.
5. Государственный финансовый контроль : учебник для вузов / С. В. Степашин, Н. С. Столяров, С. О. Шохин, В. А. Жуков. – СПб. : Питер, 2004. – 557 с.
6. Дьяченко Я. Я. Теоретико-методологічні основи забезпечення цільового використання бюджетних коштів / Я. Я. Дьяченко // Фінанси України. – 2010. – № 2. – С. 13–26.
7. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=888-09&p=1259853344695904>. – Загол. з екрану.
8. Латинін М. А. Концептуальні підходи до формування нормативно-правового механізму внутрішнього фінансового контролю в АПК України / М. А. Латинін, А. В. Хмельков // Держава та регіони. – 2009. – № 1. – С. 114–120.
9. Лімська Декларація керівних принципів контролю, прийнята IX Конгресом Міжнародної організації вищих контрольних органів (INTOSAI) у 1977 році [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=604_001&test=sGbzMcZ6s5yaY. – Загол. з екрану.
10. Мексиканська декларація незалежності, прийнята XIX Конгресом Міжнародної організації вищих контрольних органів (INTOSAI) у листопаді 2007 року, м. Мехіко, Мексиканські Сполучені Штати [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.ac-rada.gov.ua/control/main/uk/publish/printable_article/1013545.
11. Микитюк І. С. Єдина система державного фінансового контролю в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.08 «Гроші, фінанси і кредит» / І. С. Микитюк. – К., 2009. – 24 с.
12. Монаєнко А. О. Правові основи державного фінансового контролю: навч. посіб. / А. О. Монаєнко – Запоріжжя : КПУ, 2008. – 152 с.
13. Плєскач В. Л., Жадько К. С. Фінансовий контроль у контексті трансформаційних процесів економіки [Електронний ресурс] / В. Л. Плєскач, К. С. Жадько // Фінанси України. – 2009. – № 6. – С. 85–92. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Fu/2009_6/pdf/PLESKACH_ZHADKO.pdf. – Загол. з екрану.
14. Про Кабінет Міністрів України : закон України від 16.05.2008 № 279-VI [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=279-17&p=1259853344695904>. – Загол. з екрану.
15. Стефанюк І. Б. Державний фінансовий контроль: проблеми ідентифікації й визначення системи [Електронний ресурс] / І. Б. Стефанюк // Фінанси України. – 2009. – № 11. –

С. 12–19. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Fu/2009_11/PDF/Stefanuk-11.pdf. – Загол. з екрану.

16. Стефанюк І. Б. Нова парадигма розвитку державної контрольної-ревізійної служби [Електронний ресурс] / І. Б. Стефанюк // Фінанси України. – 2009. – № 9. – С. 3–11. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Fu/2009_9/Pdf/Stefanuk.pdf. – Загол. з екрану.

17. Стефанюк І. Б. Метод і форма державного фінансового контролю: сутність і методологічні відмінності / І. Б. Стефанюк // Фін. контроль. – 2010. – № 3. – С. 24–28.

18. Стрельцов В. Ю. Державний фінансовий контроль діяльності органів місцевого самоврядування: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 «Механізми державного управління» / В. Ю. Стрельцов – Х., 2005. – 21 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/ard/2005/05syvoms.zip>. – Загол. з екрану.

19. Хмельков А. В. Напрями розвитку системи державного фінансового контролю в Україні [Електронний ресурс] / А. В. Хмельков // Державне управління: удосконалення та розвиток. – 2010. – № 1. – С. 5. – Режим доступу : <http://www.dy.nayka.com.ua/iNdex.php?operationN=1&iid=79>. – Загол. з екрану.

20. Хмельков А. В. Удосконалення системи державного фінансового контролю в Україні / А. В. Хмельков // Актуальні проблеми інноваційно-інвестиційного розвитку економіки України : матеріали наук.-практ. конф. (Харків, 27–... листоп. 2007 р.) / Харк. регіон. ін-т держ. упр. Нац. акад. держ. упр. при Президенті України. – Х., 2008. – С. 378–380.

21. Хмельков А. В. Аналіз структурних зв'язків між складовими елементами цілісної системи державного фінансового контролю / А. В. Хмельков // Спецпроект: аналіз наукових досліджень : матеріали V Міжнар. наук.-практ. конф., 17–18 черв. 2010 р. : В 3 т. – Д. : Біла К. О., 2010. – Т. 3 : Наукові праці у галузях: біології, державного управління, філософії, права, техніки. – 2010. – С. 47–51.

22. Чугунов І. Я., Федосов В. М. Державний внутрішній фінансовий контроль: стратегія розвитку [Електронний ресурс] / І. Я. Чугунов, В. М. Федосов // Фінанси України. – 2009. – № 4. – С. 3–12. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Fu/2009_4/pdf/CHUGUNOV_FEDOSOV.pdf. – Загол. з екрану.

УДК 347.994.007

Юлія Чупріна

КАДРОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИСТЕМИ СУДОЧИНСТВА В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Розглядаються питання щодо ролі судової системи як складової державної влади в Україні та шляхи удосконалення підбору й навчання суддівського корпусу. Розвиток конституційного процесу в Україні, реформування її політичної, правової та судової системи відбувається у контексті гарантування й забезпечення прав людини і громадянина на рівні міжнародних стандартів.

© Чупріна Ю. Ю., 2010.